

Kapitola I

V některém koutě svého mozku, pravděpodobně v té logické části, která jako by se v tom okamžiku někam vypařila, jsem věděla, že bych to měla nechat být a odejít, zachovat si alespoň kus důstojnosti. Místo toho jsem sevřela jeho pas pevněji, omotala jsem kolem něj ruce a tvář jsem mu přitiskla na hrud'. Logika právě teď ani v nejmenším neovládala můj mozek. Bylo to spíš zoufalství. A i když jsem věděla, že na zoufalství není nic přitažlivého, nedokázala jsem si pomoci.

Povzdechl si, a jak vypustil z plic trochu vzduchu, mohla jsem ho sevřít ještě o něco více. *Nezabíjejí takhle nějak svoji kořist hroznýši?* Ani takhle myšlenka mě nepřiměla stisk povolít.

„Gio, mrzí mě to.“

„Tak to nedělej. A jestli opravdu musíš, nemůže to dvě hodiny počkat?“

„To, co jsi teď řekla, mi jen potvrzuje, že to počkat nemůže. Záleží ti jenom na tom, aby mě viděly tvoje kamarádky.“

„To není pravda.“ No dobře, byla to tak trochu pravda. Ale jenom kvůli Jules. Ta se do naší party vetřela zhruba před rokem a od té doby se pomaličku pokoušela obrátit moje nejlepší kamarádky proti mně. Naposledy zaútočila tvrzením, že jsem jim poslední dva měsíce lhala o tom, že mám přítele. Takže ano, chtěla jsem, aby moje kamarádky viděly, že jsem nelhala. Že to byla ona, kdo se snažil rozštěpit naši partu. To ona je přinejmenším ze čtvrtiny zlá. Ne já.

Nebyl to ovšem jediný důvod, proč jsem chtěla, aby Bradley dnes večer přijel. Opravdu jsem ho měla ráda, než se rozhodl, že se se mnou rozejde na parkovišti před závěrečným školním plesem. Ale teď, když se ukázal jako pitomec, potřebovala jsem od něj jenom to, aby napochodoval dovnitř, dokázal svou existenci, možná za mě kopl Jules do žaludku a zase se odporoučel. Copak jsem toho chtěla tak moc? A navíc, proboha, tohle byl můj maturitní ples. To mě *doopravdy* hodlal nechat, abych šla samotná na vlastní maturák, kde možná dneska večer budu korunovaná královnou?

„To není to jediné, na čem mi záleží...“ Hlas se mi zlomil, i když jsem se pokoušela nedat najevo žádnou slabost. Tedy kromě toho, jak jsem na něj byla nalepená jako nějaká ponožka nabitá statickou elektřinou.

„Je to to jediné, na čem ti záleží, a potvrdila jsi to dneska večer, když jsi mě uviděla a první věta, kterou jsi mi řekla, byla: ‚Moje kamarádky se zblázní.‘ To myslíš vážně, Gio? Tohle je první věc, kterou mi řekneš, když se vidíme po dvou týdnech?“

Moje mysl zařadila zpátečku. Doopravdy jsem řekla tohle, nebo si teď začal něco vymýšlet, aby si nepřipadal tak hloupě? Vypadal opravdu skvěle. A ano, já jsem chtěla, aby moje kamarádky viděly, jak skvěle vypadá. Mohl mi to snad vyčítat?

„A celou cestu sem ses snažila naplánovat, jak tam nakráčíme. Říkala jsi mi, jak přesně se na tebe mám dívat.“

„Tak jsem maličko posedlá plánováním. To jsi o mně už věděl.“

„Maličko?“

Na prázdné místo na parkovišti naproti tomu, kde jsem vymačkávala život ze svého přítele... ze svého expřítele, vjelo auto. Ze zadních sedadel vystoupil pár. Neznala jsem ani jednoho z nich.

„Gio.“ Bradley se vyprostil ze sevření mých rukou a udělal krok dozadu. „Musím jet. Mám to domů daleko.“

Aspoň vypadal, že ho to upřímně mrzí.

Zkřížila jsem si ruce na prsou a příliš pozdě v sobě našla kousek důstojnosti. „Fajn. Jeď.“

„Měla bys tam jít i tak. Vypadáš nádherně.“

„Nemohl bys mě poslat do háje a pak prostě odejít nebo tak něco? Nepotřebuju si po tomhle všem myslet, že jsi sladký.“ Opravdu *byl* sladký a pomyšlení na to, že se ho zoufale nesnažím udržet u sebe jenom kvůli svým kama-

rádkám, začínalo ovládat moje emoce. Zatlačila jsem ho do pozadí. Nechtěla jsem, aby Bradley věděl, jak moc mě zranil.

Usmál se svým žertovným úsměvem a zvýšil hlas. „Už s tebou nikdy nechci mluvit. Jsi povrchní, sebestředná a namyšlená a zasloužíš si tam jít sama!“

Proč to znělo tak přesvědčivě? Přistoupila jsem na tuhle šarádu. „Nenávidím tě, ty pitomče!“

Poslal mi vzdušný polibek a já jsem se usmála. Sledovala jsem ho, dokud nenasedl do auta a neodjel. Úsměv mi ale zmizel z tváře a sevřel se mi žaludek. Bradley nejspíš předpokládal, že si nějaký odvoz domů seženu. Díkybohu už byly všechny moje kamarádky uvnitř... a čekaly, až se tam ukážu s tím klukem, se kterým jsem se chvástala poslední dva měsíce. Zabručela jsem v pokusu přetavit svou ublíženost ve vztek a opřela se o zadní dveře červené dodávky. V tom okamžiku jsem si všimla, že se na mě dívá kluk sedící na sedadle řidiče v autě naproti mně. Rychle jsem se narovnala – ani cizí člověk mě přece nesmí vidět slabou – a on odvrátil pohled.

Co tu ten kluk dělá, že jen tak sedí v autě? Vzal do ruky knihu a dal se do čtení. Prostě si čte? Sedí v autě na parkovišti před plesovým sálem a čte si? Pak mi to došlo: ten pár, který vystoupil ze zadních sedadel. Někoho sem vezl. Možná mladší sestru nebo bratra.

Jak si tak četl, prohlédla jsem si ho. Neměla jsem moc dobrý výhled, ale nevypadal nijak špatně. Hnědé vlasy, olivová kůže. Mohl by dokonce být i vysoký – hlavu měl výš, než byla opěrka sedadla –, ale nešlo to poznat. Nebyl to

tedy vůbec můj typ – měl trochu moc štrapaté vlasy, byl dost hubený a brýlatý –, ale musela jsem si s ním vystačit. Došla jsem k jeho okénku. Četl si nějakou zeměpisnou knížku nebo cosi o cestě okolo světa za osmdesát dní. Zaclepala jsem mu na sklo a on pomalu vzhlédl od čtení. Ještě déle mu trvalo, než okénko stáhl.

„Ahoj,“ řekla jsem.

„Ahoj.“

„Chodíš sem?“ Kdyby tady chodil do školy a já ho doteď jenom nepotkala, nefungovalo by to. Protože by ho pravděpodobně znali ostatní.

„Cože?“

„Chodíš tady do školy?“

„Ne. Nedávno jsme se sem přistěhovali, ale já dokončuju ročník na svojí staré škole.“

Čím dál tím lepší. Jsou tady noví. „Vezl jsi sem bratra?“

„Sestru.“

„Výborně.“

Povytláhl obočí.

„Budeš mi dělat partnera.“

„Ehm...“ Otevřel pusou, ale nic víc z ní nevyšlo.

„Bydlíš někde blízko? Protože tam nemůžeš jít v džíněch a tričku. Obzvlášť v tričku, na kterém je telefonní budka.“

Kmitl očima ke svému triku a pak se podíval zpátky na mě. „Telefonní budka? Děláš si legraci?“

„Máš aspoň nějaké tmavé kalhoty a košili? Možná kravatu? Petrolejová kravata by byla úžasná, abychom byli barevně sladění, ale takové štěstí opravdu neočekávám.“ Naklonila jsem hlavu ke straně. Opravdu nevypadal jako můj

typ. Moje kamarádky to poznají. „A nevlastníš náhodou kontaktní čočky a něco na vlasy?“

„Já teď asi prostě zavřu to okno.“

„Ne. Prosím.“ Položila jsem ruku na sklo. Byla jsem už někdy v životě takhle moc zoufalá? „Můj přítel se se mnou právě rozešel. Určitě jsi to viděl. A já doopravdy nechci jít na svůj maturitní ples sama. Navíc si moje kamarádky myslí, že vůbec neexistoval. Je to složitý příběh, ale já prostě potřebuju, abys předstíral, že jsi on. Dvě hodiny. O nic víc tě neprosím. A navíc tady stejně jenom sedíš a čekáš na svoji sestru.“ Do háje. Jeho sestra. Zavolá na něj jménem přes celý sál a všechno mi tím zhatí? Budeme se jí muset vyhnout. Anebo ji do celého plánu zasvětit. Ještě jsem se nerozhodla. „Bude to mnohem větší zábava než sedět na parkovišti.“

Pořád se na mě díval, jako kdybych se zbláznila. Připadala jsem si opravdu jako blázen. „Chceš, abych se tvářil, že jsem Kapitán Amerika?“ Pokynul rukou směrem k silnici.

Nejdřív jsem byla zmatená, ale pak mi došlo, že tak říká Bradleymu kvůli jeho svalnaté postavě. „Nikdy ho neviděly, takže nemají tušení o tom, jak vypadá. A ty jsi navíc...“ Mávla jsem rukou směrem k němu, aniž bych větu dokončila. Pokoušela jsem se vymyslet nějakého jiného superhrdinu, ke kterému bych ho mohla přirovnat, ale žádný mi nepřicházel na mysl. Superhrdinové nebyli zrovna můj obor. Existuje vůbec nějaký hubený? Spiderman? To mi nepřipadalo moc jako kompliment.

On zatím jenom dál seděl, zíral na mě a čekal, až větu dokončím.

„Můžu ti za to zaplatit.“

Povytláhl obočí. „Na tohle určitě existují nějaké služby. Možná bys měla zkusit zavolat na erotickou seznamku nebo tak něco, ne?“

Obrátila jsem oči v sloup, ale nedokázala jsem se ubránit úsměvu, který následoval. „Znáš takové linky dobře?“

Zlehka se zasmál.

„Dobře. Pokud se ti nelíbí představa, že by sis nechal platit, budu ti dlužná.“

„Budeš mi dlužná co?“

„Nevím... kdybys někdy potřeboval falešnou přítelkyni, budu ti k službám.“

„Nemám tak docela ve zvyku potřebovat falešné přítelkyně.“

„No, to je fajn. Těší mě, že si dokážeš obstarat skutečnou, kdykoli se ti zachce, ale já to nedokážu. Vlastně to obvykle dokážu, ale očividně ne teď uprostřed prázdného parkoviště.“ Copak ze sebe musím vymáčknout nějaké ty falešné slzy, abych získala falešného partnera?

„Dobře.“

„Dobře?“ Překvapilo mě to, i když jsem opravdu doufala, že svolí.

„Ano. Bydlím šest bloků odsud. Dojedu se převléct do něčeho plesovějšího.“ Zatahl okénko a mumlal si u toho něco o tom, že sám nevěří, že do něčeho takového jde. A pak odjel.

Stála jsem tam asi pět minut a uvažovala, jestli to nebyl jen způsob, jak před tímhle vším utéct. Nejspíš jenom napsal své sestře, aby mu prostě zavolala, až bude potřebo-

vat odvézt domů. A kdyby bydlel jenom o šest bloků dál, proč by vůbec čekal na parkovišti? Neměl by spíš jet zpátky domů a počkat tam?

Vytáhla jsem telefon a podívala se na Twitter a Instagram, abych se ujistila, že Bradley nevy pustil do světa něco o našem rozchodu. Nic tam nebylo. Nepřekvapovalo mě to, protože Bradley sociálním sítím moc neholdoval. To byl taky další důvod, proč byla Jules přesvědčená, že jsem si ho vymyslela. Napsala jsem tweet o tom, jak bude tenhle ples boží, a strčila mobil zpátky do svého psaníčka, které mi dokonale ladilo s šaty.

Uplynulo dalších deset minut a já už jsem si byla jistá, že se ten kluk nevrátí. Začala jsem vymýšlet nejrůznější výmluvy, které bych mohla říct svým kamarádkám, až vejdu dovnitř. Onemocněl. Musí se učit na závěrečné zkoušky na univerzitě, které má v pondělí... protože studuje na univerzitě.

Povzdechla jsem si. Bylo to ubohé. Pravda. Musela jsem říct pravdu. Rozešel se se mnou na parkovišti. Při tom pomyslení mě v očích začaly pálit slzy. Bradley se se mnou rozešel na parkovišti. Podělala jsem to, přišla jsem o něj a teď možná přijdu ještě o víc. Stane se tohle tím posledním důkazem, který moje kamarádky potřebují pro to, aby uvěřily všemu, co tvrdí Jules? Bylo mi jasné, jak se na mě Jules zatváří v tom okamžiku, kdy půjdu s pravdou ven. Bude to výraz říkající „jo, jasně, on prostě neexistuje“. Ten, který na mě vrhala pokaždé, když jsem se o Bradleyem zmínila. Přesně tenhle výraz mě nutil vyprávět další a další historky. Jenomže jsem toho navykládala už tolik, že i moje ostatní kamarádky začaly o Bradleyho existenci pochybovat.

Potkali jsme se v bufetu na Kalifornské univerzitě v Los Angeles, když jsme se tam jeli podívat na filmový festival, kterého se účastnil můj brácha. Šla jsem do bufetu sama a Bradley si myslel, že tam studuju. Nevyvracela jsem mu to, protože tam koneckonců příští rok studovat začnu. Zrovna ten víkend mi přišlo rozhodnutí o přijetí ke studiu, takže jsem cítila jistou studentskou sounáležitost. Vyměnili jsme si telefonní čísla a nějakou dobu si psali. A to, co začalo jako pouhé zaujetí, se stalo něčím víc. Vyprávěl pitomé vtipy a věděl spoustu věcí o spoustě míst, která procestoval. Byl zajímavý. O několik týdnů později jsem mu přiznala svůj skutečný věk. Tou dobou jsme do sebe už byli docela zakoukaní. Hlavní problém byl v tom, že bydlím tři hodiny cesty od univerzity. Takže Bradley za mnou za ty dva měsíce, kdy jsme spolu chodili, přijel jenom párkrát a nikdy se nesetkal s mými kamarádkami. A teď bylo po všem.

Narovnala jsem se v ramenou a obrátila se čelem ke vstupu do sálu. Nepotřebuju přece partnera, skutečného, ani falešného. Moje kamarádky mě mají rády bez ohledu na to, s kým jsem nebo nejsem. Už když jsem si to pomyslela, přála jsem si, aby to byla skutečně pravda. Nemohla jsem přijít o přítele i o ně během jediného večera. Potřebovala jsem je ve svém životě. Když jsem vykročila, světla nějakého auta vrhla můj stín na chodník přede mnou. Otočila jsem se v okamžiku, kdy světla zhasla a motor vypnul.

Z auta vystoupil můj náhradní kluk. „Copak bys tam po všem tom doprošování šla beze mě?“